

[Poul Schlüter.]

strid med den opbygning, vi kender i resten af landet. Kan det virkelig være rigtigt, at sådan skal det være i hovedstadsområdet i modsætning til resten af landet, hvor der jo da næsten alle vegne er væsentlig færre vælgere bag et amtsrådsmandat end bag et folketingsmandat? Jeg tror ikke, det er fornuftigt, jeg tror ikke, det er klogt, at kun 59 på det sekundærkommunale område skal repræsentere samtlige vælgere lige fra Hundested og over Helsingør og over Rådhuspladsen og til Køge og til Roskilde.

Jeg håber, og jeg tror også, at indenrigsministeren inden ret længe må konstatere, at han ikke kan samle et flertal for sin idé om storamtet bag sig her i folkettinget. Og jeg mener også, indenrigsministeren allerede må konstatere, at han jo ikke har fundet megen støtte blandt kyndige kommunalfolk i området, nogen, men ikke noget, der minder om et flertal. Derfor må jeg sige, at jeg tager også med den største sindsro, at indenrigsministeren ikke kunne give det konservative folkepartis beslutningsforslag nogen ros med på vejen i dag. Jeg tager det med sindsro, fordi jeg oprigtig talt lægger mere vægt på, at mit partis forslag kan møde anerkendelse — og det har det jo allerede mødt — hos folk i amter og kommuner inden for det store område, det drejer sig om. Hvis vi får anerkendelse her, så tror jeg nok, jeg vil kunne overkomme at undvære indenrigsministerens personlige ros.

Men må jeg så sige til indenrigsministeren, at når han hævder, at nu må vi have storamtet, for nu har der jo været 20-30 år, hvor kommunerne og amterne i området kunne have klaret deres egne sager og de har ikke evnet det, de har ikke gjort noget ved det, så er det jo et ræsonnement, som er fuldstændig uden hold i virkeligheden.

Hvad er det, der er tale om nu både efter indenrigsministerens tankegang og efter det radikale venstres forslag og efter det konservative folkepartis forslag? Det er jo, at man skaber de love, som nu engang må til for at etablere samvirket. Storamtet er den ene måde, hovedstadsrådet er en anden, de to interessentskaber og det overordnede regionplanråd er en tredje vej frem, men ingen af vejene er farbare uden afgørende ny lovgivning. Man kan ikke bebrejde hovedstadsområdets kommuner og amter, at de ikke

f. eks. for længst har etableret et fællesskab om vand og hovedkloakering og rensningsanlæg, for på vandområdet er i hvert fald forudsætningen, at man på en eller anden måde får lagt de københavnske anlæg og rettigheder ind, men det kan man da ikke uden en lovhjemmel. Hvis vi taler om regionplaner, så gør det samme sig gældende: man kan da ikke forlange af de københavnske kommuner og amter, at de skal gå ind i et samarbejde om regionplaner, når der ikke er nogen som helst lovhjemmel til at træffe bindende beslutninger, den må først skabes. Det samme gælder for trafikområdet, og det gælder unægtelig også på det økonomiske udligningsområde. Man kan måske bebrejde folketingets partier, at der ikke for længst er spillet ud og truffet et standpunkt i denne sag, men man kan ikke bebrejde områdets kommuner det.

Dernæst vil jeg gerne sige, at vi mener, man skal starte med at analysere, hvad der er behov for at løse på fælles grundlag, på fælles ansvar og for fælles regning. Men fordi det viser sig, og det gør det jo, at noget er fællesopgaver, så kan det ikke være nødvendigt, at man også lægger alt andet ind i fællesskabet. Det er det, indenrigsministeren gør med sit forslag om storamtet, for han lægger i princippet også samtlige sygehuses drift i dette kæmpeområde ind i et fællesskab, han lægger de sociale spørgsmål, som i dag varetages af amterne, ind i et fællesskab, han lægger de amtslige skolespørgsmål ind i et fællesskab, vejrvesenet og den kulturelle aktivitet, og hvorfor skulle man dog gøre det? Det er der jo ikke mindste behov for.

Lad os starte med at fastslå, hvad der skal være fællesskab om, og det mener jeg egentlig slet ikke er så vanskeligt, for det har vi jo en række udvalg og kommissionsbetænkninger som har belyst for os. Det er vel i hovedsagen 5 områder; det er for det første den samlede fysiske planlægning, det er for det andet det overordnede vejnet, det er for det tredje planlægningen af sygehushuset, det er den kollektive trafik, og så er det endelig hovedkloakering, rensningsanlæg og vand. Det er naturlige og nødvendige fællesopgaver, som går på kryds og tværs af kommune- og amtsgrænser. Lad os se at få skabt nogle organer, som kan klare dette på fælles regning og på fælles ansvar.